

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. І. Ковалевського
Лав. 30

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ

Молодий комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ
ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII
№ 146 (2250).

ЧЕТВЕР, 9 грудня 1976 року

Ціна 2 коп.

Пленум аналізує

Те, що розмова буде широкою і серйозною, учасники пленуму зрозуміли вже з самого початку, коли ажтовий зал Будинку політосвіти обкому партії стали заповнювати делегати. Адже крім членів і кандидатів у члени обкому ЛКСМУ, крім комсомольського активу навчальних закладів до Кіровограда приїхали делегати першочергових організацій промислових підприємств, колгоспів і радгоспів, у роботі пленуму взяли участь завідувач відділом пропаганди і агітації обкому Компартії України І. П. Оліфіренко, інструктор відділу науки і навчальних закладів обкому партії Б. П. Хижняк, завідувач обласним відділом народної освіти Д. Ю. Стельмухов, начальник обласного управління профтехосвіти Д. І. Дузь.

Сьогодні тою усім нашим справам і покликанням задають історичні рішення XXV з'їзду КПРС, матеріали жовтневих пленумів Центрального Комітету партії і якрава промова, виголошена на ньому Генеральним секретарем ЦК КПРС Леонідом Брежнєвим. — сказав перший секретар обкому комсомолу О. Скічко, доповідаючи в першому питанні порядку денного. — Важливою ділянкою роботи, яку партія та уряд доручили Ленінському комсомолу, є комуністичне виховання підрастаючого покоління, зокрема великого, складного контингенту молоді — учнівської і студентської.

Марксистсько-ленінський світогляд юнаків і дівчат навчальних закладів формується у процесі навчання. Звичайно, підвищення рівня знань сприяє зростанню політичної, трудової і соціальної активності молоді. Тому пленум особливо увагу приділив аналізу результатів роботи в цьому напрямі. Підкреслювалось, що за минуле п'ятиріччя значно зросли успіхи учнів і студентів у оволодінні знаннями. Якщо в 1969—1970 навчальному році успішність у школах області дорівнювала 99,5 процента, то нині ця цифра зросла до 99,9. Практично кожен другий учень тепер навчається на «4» і «5». Підвищилась успішність в професійно-технічних училищах, середніх спеціальних навчальних закладах і вузах.

Здійснюючи рішення XVII з'їзду ВЛКСМ, у яких добре й відмінені навчання юнаків і дівчат визначається як головний труд і патріотичний обов'язок перед Батьківщиною, комсомольські організації області нагромадили певний позитивний досвід, виховуючи свідому дисципліну і високу особисту відповідальність за оволодіння знаннями, борючись із другоріччям і відсівом. Активізації діяльності першочергових Всесоюзних комсомольських зборів «Успіхами в навчанні і праці зустрінемо XXV з'їзд КПРС», «П'ятиріччя ефективності і якості» — добре й відмінені навчання, у школах, училищах, технікумах, вузах утвердилися такі форми роботи, як усі журнали «Хочу все знати», лекторії «Вчись учитися», консультаційні дні науки, техніки і виробництва. У вузах розширилась мережа студентських конструкторських бюро, все частіше проводяться конкурси, вікторини, олімпіади «Студент і науково-технічний прогрес».

Розвиток активності комсомольських організацій у боротьбі за глибокі й міцні знання, за пробудження у юнаків і дівчат глибокого інтересу до навчання й сьогодні лишається одним з найважливіших завдань. Кожному комітетові ЛКСМУ необхідно пам'ятати конкретну програму дій у світлі рішень з'їздів партії і комсомолу, V і VI пленумів ЦК ВЛКСМ, активізувати участь комсомольських організацій у реєстраційній експедиції «В Країну знань», щомісяця проводити дні науки, техніки і виробництва в школах з участю спеціалістів народного господарства, широко залучати учнів технікумів і студентів вузів до участі у всеукраїнських конкурсах із суспільних наук.

Пленум підкреслив необхідність поглиблення роботи серед учнівського контингенту заочних і вечірніх шкіл.

— Почесне завдання комсомольських організацій — дещо більше зусиль, щоб у нас не було жодної людини, яка б не мала середньої освіти. — говорив у своєму виступі завідувач обласним відділом народної освіти Д. Ю. Стельмухов. — Здійснити це допоможе Всесоюзний огляд роботи професійних, комсомольських організацій, органів народної освіти по підвищенню загальноосвітнього рівня молоді, зайнятої в народному господарстві. «Кожному молодому трудівникові — середню освіту».

Тривалий час увага учасників пленуму була зосереджена на проблемах трудового виховання, професійної орієнтації, виховному впливі на учнівську молодість виробничих колективів; шефських взаємовідносин між навчальними закладами і комсомольськими організаціями підприємств, колгоспів і радгоспів.

До активізації роботи нас зобов'язує вітальний лист Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва учасникам зльоту випускників середніх шкіл Костромської області, які виявили бажання

працювати в сільськогосподарському виробництві, підкреслювалось у доповіді. Почини костромичів знайшов широкий відгук серед молоді Кіровоградщини — понад 2 тисячі випускників десятирічок (що становить 42,7 процента від загального їх числа) вибрали цього року сільськогосподарські спеціальності. Вихованці Цибулівської середньої школи Знаменського району, Луганської середньої школи Петрівського району і їхні юні колеги в усій області, які разом з атестатами одержали трудові книжки, успішно трудяться на полях рідних колгоспів і радгоспів. Потрібно всіляко підтримувати цю ініціативу молоді, бережно ставитись до працюючої юні.

Серед проблем ідейного виховання велика увага приділялась широкому вивченню матеріалів XXV з'їзду КПРС, розв'язку в учнів і студентів глибокого інтересу до суспільно-політичних знань, до вивчення суспільних дисциплін, історії нашої Батьківщини, Комуністичної партії, Ленінського комсомолу. Як на важливий резерв комуністичного виховання доповідач і промовці вказували на активізацію роботи ленінських кімнат і музеїв, клубів інтернаціональної

ВИХОВУВАТИ ГРОМАДЯНИНОМ

кожного студента, учня школи, училища, технікуму — високе покликання комсомолу

Ми вже повідомляли, що 2 грудня відбувся пленум Кіровоградського обкому комсомолу, який розглянув питання «Про підвищення ролі комсомольських організацій навчальних закладів області в комуністичному вихованні учнівської і студентської молоді». Сьогодні ми публікуємо матеріали про його роботу.

друзьби. Глибокому, ґрунтовному аналізу було піддано проведення Ленінського заліку «Рішення XXV з'їзду КПРС — у життя» в навчальних закладах області, вдосконалення системи громадсько-політичної практики у вузах і впровадження її в технікумах та училищах.

Всесторонньо аналізувалися стан, форми і методи військово-патріотичного, інтернаціонального, морального й естетичного виховання, розвиток спорту серед учнівської і студентської молоді. З особливою гостротою на пленумі ставилось питання про особисту відповідальність, особистий приклад комсомольських працівників та активістів.

...критикує

Пленум указав на ряд недоліків, котрі заважають комуністичному вихованню в навчальних закладах. Зокрема, говорилося про низький рівень технічної творчості в технікумах, профтехучилищах, школах, що гальмує підвищення якості знань. Не приділялось достатньої уваги цьому питанню шефи — комітети комсомолу підприємств, колгоспів і радгоспів області. Навіть такі великі заводи, як «Червона зірка», тракторних гідроагрегатів міста Кіровограда, Олександрівський електромеханічний, не тільки не мають стаціонарних техніків, технічних клубів за прикладом заводів і харків'ян, а навіть не організували технічних гуртків для підлітків.

Гостро критикувалися прогалини в ідейно-виховній роботі і доповіді, і промови особливо вказували на слабку активність, низький рівень роботи ленінських музеїв і кімнат їх експозицій в багатьох школах, технікумах, училищах і вузах не оновлюється, в роботі немає системи, не складилися свої традиції, часто можна побачити, що в ленінській кімнаті навчається клас чи група з далеко не кращими показниками успішності і громадської активності.

Не всі комсомольські організації правильно розуміють завдання по організації і веденню Ленінського заліку. В навчальних закладах Новомиргородського й Добровеличківського районів ще не створено атестаційних комісій, нема комплексних планів, а якщо подекуди їх і складено, то не затверджено на комсомольських зборах.

І ЗНОВУ — РАНІШЕ СТРОКУ

Відповідаючи ударною працею на рішення жовтневого (1976 р.) Пленуму ЦК КПРС, трудівники нашого цеху 3 листопада завершили виконання виробничої програми одинадцяти місяців. А в соціалістичних зобов'язаннях було вказано інший строк — до 59-ї річниці Великого Жовтня.

Рівно через місяць, 3 грудня, колектив цеху рапортував і про дострокове виконання річного плану. Найвагоміший внесок у загальний успіх зробили електрик Володимир Лук'яненко, вентиляторник Анатолій Печитайло, електроштантани Олександр Ільченко, Анатолій Назаров та інші молоді виробничники, котрі йдуть в авангарді соціалістичного змагання.

Б. КОСЯНОВСЬКИЙ,
секретар комсомольської організації цеху № 22
Кіровоградського заводу радіовиробів.

...схвалює досвід

Учасники пленуму проаналізували багато форм і методів комуністичного виховання молоді.

З особливим інтересом слухали присутні розповіді про боротьбу комсомольців Гайворонської середньої школи № 5 за глибокі й міцні знання. Комітет комсомолу став тут ініціатором створення лекторії «Вчись учитися», який допомагає школярам розвивати вміння розширювати освіту самоостійно. В кожному класі діють пости взаємодопомоги, консультаційні, за місцем проживання учнів проводиться змагання «За дім без трібок». Кожен комсомолець бере активну участь у русі «Один плюс один», зміст якого такий: якщо ти добре чи відмінно вчився, допоможи стати «хорошистом» або відмінником своєму однокласникові, піонерів підшефного загону; якщо ти відвідуєш гурток, постарайся зацікавити своїм захопленням друзів.

Корисний досвід нагромадив факультет громадських професій Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Сім його відділів відвідують понад сімсот студентів триста вісімдесяти їх навчаються в школі молодого лектора. У процесі занять на факультеті студенти набувають навичок і знання громадсько-політичної, організаційської та індивідуальної політико-виховної роботи в колективі.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочно-товарної ферми колгоспу імені XX з'їзду КПРС уклав договір на змагання з учнями свого класу Бобринської восьмирічної школи № 4. Він дав слово до сімдесяти листопада надіти від кожної корови по 3 тисячі кілограмів молока, бо підшефні — вчитися без трібок. Суперники щомісяця звітували один перед одним, допомагали виконати взяті зобов'язання. І ось результат. Уже до Дня народження комсомолу колектив ферми перейшов пам'ятний рубіж, найбільш від кожної корови по 3250 кілограмів молока. А з 28 семикласників, за підсумками першої черги, сім учнів тільки на «відмінно», решта — на «4» і «5». Побільше б таких прикладів суперництва!

...пропонує

(З виступів делегатів)

М. БАРАНОВСЬКИЙ, секретар комітету комсомолу Знаменської середньої школи № 3:

— В області ще слабо організовано змагання за право отримати значок ЦК ВЛКСМ «За відмінне навчання». Ми думаємо, що пропаганда цієї нагороди сприятимуть зльоту відмінників, різні форми заохочення (фотографування біля прапора обласної, міської, районної комсомольської організації, занесення на Дошку пошани, розповіді у стіній пресі).

Д. ЗАМША, перший секретар Бобринського райкому комсомолу:

— Жаль, але більшість комсомольських організацій не веде шефство епізодично — візитку, наприклад, їх зв'язки з навчальними закладами помітно слабнуть. Пропоную почати рух комсомольських організацій області під девізом: «У шефів немає канікул».

В. МАЛЬЦЕВ, перший секретар Ленінського райкому ЛКСМУ м. Кіровограда:

— Говорячи про підготовку кадрів вожатих, акти-ву, мені хотілось би звернути увагу на необхідність створення обласної школи вожатих.

Пленум прийняв постанову, яка являє собою широкую систему заходів по комуністичному вихованню молоді навчальних закладів. Важливо зберегти цей системний підхід і в її виконанні. Адже, як зазначав у доповіді на XXV з'їзді КПРС товариш Л. І. Брежнєв, потрібен комплексний підхід до постановки всієї справи виховання, тобто забезпечення тісної єдності ідейно-політичного, трудового, морального виховання з урахуванням особливостей різних груп трудящихо

РЕПОРТАЖ ЧЕРВОНОГО ТИЖНЯ

«1929 року в селі Доброму завершилася колективізація. В господарство увійшло 15 сімей, які мали у своєму розпорядженні 10 коней, 6 плугів, кілька борін. Держава виділила колгоспні трактор «Путиловець».

(З матеріалів історико-краєзнавчого музею села Доброго).

Хоча звичне це у бригаді діло — готуватися до майбутнього виходу в поле з осені, — та все ж кожного разу приступають до нього з особливим почуттям. Тут, як перед справжнім боєм, зумій визначити і строки, і рівень колективної майстерності, врахувати настрої — особливий, хліборобський, коли землероб більше думкою поринає в завтрашній день, аніж озирається на минуле. Як до справжнього бою, де визначено поле дій, відведено місце кожному, й почали готуватися до нового виходу в поле у тракторній бригаді № 1 колгоспу імені Димитрова.

Бригадир, завжди діловитий та на слово несединний, Петро Гаврилович Бондар на зборах сьогодні пранич так і сказав: — Туман і мжичка, та ось не завадить нам думати про весну, про те, як її зустрічати будемо...

День почався із зборів. Можна сказати, з головних зборів року бригади. Бо на них вирішувалося, як працюватимуть увесь наступний хліборобський рік. Бригадир некавалю, коментуючи текст, зачитав звернення механізаторів Миколаївської області. Коли закінчив, заговорили з місця всі одразу: — Підтримуємо! До Нового року викраз і закінчимо ремонт...

До протоколу записали: «Підтримуючи почин миколаївців — вчасно і доброякісно підготувати техніку до роботи в 1977 році, ми зобов'язуємося всі машини, які будуть зайняті на весняних роботах, поставити на лінійку готовності до першого січня, повністю всю техніку відремонтувати до першого березня».

На твердих розрахунках тримаються ці зобов'язання колективу. У бригаді трудяться справжні знавці механізаторської справи. З 65 чоловік більше половини — це майстри першого й другого класів. По-ударному працює кожен. І закономірно, що господарство першим у районі закінчило збирання ранніх зернових, першим упорало й пізні культури. Потім ще й бригаду в складі Андрія Тодорова, Івана Григор'єва, Василя Доброва та Петра Драганова спорядили «на прорив» до Новомиргородського району — вона допомагала буряки збирати. Тож збори проходили без них. Але в бригаді за весь час їхньої відсутності наряд виписували на всіх чотирьох — товариші виконували їхні норми. Тому в колективі не було відстаючих. Напередодні зборів по обговоренню почину миколаївців зробили попередні підрахунки, щоб прикинути свої можливості. Виявилось — більше половини тракторів уже відремонтовано, готова до виходу з поле більшість борін і культиваторів.

На твердих розрахунках тримаються зобов'язання тракторної бригади № 1. І впевненість у завтрашньому дні тут від того, що працюють по-ударному. А такий високий трудовий тон задають поряд з комуністами комсомольці і молоді механізатори. Ось і цього дня на кінець зміни підкотили свої МТЗ-5 комсомольці Віктор Дигусар, Олександр Сарданов, Максим Величко і з ходу доповіли заступникові бригадира О. І. Урсатію: — По дві норми виконали. Кормів на ферму завезли стільки, що й на завтра вистачить.

«У травні 1927 року організували перший ТСОЗ. Майже всі хати села тоді вкриті були соломою. Навіть хати середняків».

(З матеріалів історико-краєзнавчого музею села Доброго).

По дорозі до польового стану бригади Віктор, Сашко і Максим, не змовляючись, збавили швидкість своїх машин. Саме біля корпусу дитячого садка, що будується неподалік. Що ж змусило хлопців стихити ходу тракторів? Одна суттєва деталь: поки возили корми на ферму, дитсадок з фасаду «підірсі» майже на півповерху. І туман та дощ не завадили так швидко зводити стіни майбутнього закладу для сільських дітей. Спраді в очах виростає новобудова. І, як усе нове, привоксе увагу й цікавість.

А до інших новобудов звикли. Бо авійшли вони в життя сільських трударів як невід'ємна частка їхнього сьогодення. В колгоспі імені Димитрова є два будинки культури, два сільських клуби, середня і дві восьмирічні школи, три дитсадики, 13 магазинів, будинок побутових послуг, дві швейні й кравецька майстерні, кафе «Дружба». В селах прокладено 25 кілометрів доріг з твердим покриттям. Ні осінь, ні зимова негоди не заважають молоді, наприклад, збиратися в клубах та будинках культури, відвідувати вечірню школу. Будь ласка — хороші дороги на освітлених вулицях села, хороші дороги пролягли й від села до села.

Соціальні зміни в житті колгоспу стануться і в найближчій п'ятирічці. Дитсадок, який привернув увагу молодих механізаторів В. Дигусара, О. Сарданова та М. Величка, заплановано здати в експлуатацію вже наступного року. Новобудови вирос-

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ ДОБРЕ ЖИТИ В СЕЛІ ДОБРОМУ

ють у селах колгоспу. Тільки в Доброму на кінець 1980 року буде введено в експлуатацію Будинок культури на 600 місць, двоповерховий сізмаг, будинок механізаторів у тракторній бригаді № 1, десять житлових будинків для молодих сімей. У зв'язку з переходом на спеціалізацію виробництва тваринницької продукції намічено збудувати комплекс на 1600 голів великої рогатої худоби.

Соціальні перетворення стирають відмінності в житті та праці міста й села. І юнаки та дівчата господарства охоче залишаються вдома. В Доброму цього року після закінчення середньої школи на роботу в тракторну бригаду прийшли на чолі із секретарем комсомольської організації школи Ігорем Яковлевим 9 випускників. Нещодавно 13 звільнених у запас із лав Радянської Армії юнаків повернулися а тракторні бригади колгоспу.

«На все село була одна хата-читальня... Народні болгарські пісні та колядки молоді розучувала по рукописній збірці 1870 року».

(З матеріалів історико-краєзнавчого музею села Доброго).

Короткий осінній день. Хлопці з тракторної бригади ще тільки поставили на стоянки свої машини, а годинник показує, що потрібно поспішати. І тоді наче центром усього життя села Доброго стає Будинок культури. Сюди йдуть і старі й молоді — кожному знаходиться заняття до душі. До послуг книголюбів — бібліотека, що має 10 тисяч книг. Кінолюбителям сьогодні привезли нову кінострічку. А для тих, хто любить сам бути учасником розвитку мистецтва, — теж вибір на всі смаки та уподобання.

— Приготувались! І... пішли! — лунає на весь зал Будинку культури дзвінка команда Валентини Заболотної. Вона — керівник ансамбля болгарської пісні і танцю «Другарка», який не раз виходив переможцем районних та обласних оглядів самодіяльного мистецтва. Молодь колгоспу старанно збирає перлини національного мистецтва, адже більше половини населення господарства — болгари. І навіть під час репетицій, коли на сцені весело сплітаються візерунки болгарського танцю «Чабани», «боліньки» в залі не втримують оплесків. Трактористи Віктор Дигусар, Максим Величко, водій Іван Живецький, доярка Ганна Кабакій, десятикласниця Тетяна Лукова і сестри Олександра та Наталя Доброви вкладають у той танець усю свою любов до краю, де вони зросли і який подарував їм щасливу юність. «Добре жити кожному в селі Доброму», — читаєш у поглядах добрічан.

О. БАСЕНКО, спецкор «Молодого комунара». Вільшанський район.

ЦІ ВИМІРИ не в одних цифрах. Бо навіть самі форми роботи по військово-патріотичному вихованню молоді, що практикуються в дтсаафівських організаціях області, визначаються передусім у руслі якості та ефективності. Походи «Шляхами слави батьків», вечори бойової слави, уроки мужності, зустрічі з ветеранами війни залишили у свідомості майбутніх воїнів незгладний слід на все життя. Приймавши естафету слави батьків, молодь робить свій вагомий вклад у зміцнення оборонздатності рідної Батьківщини.

За останні два роки, як відзначив у звітній доповіді на XI обласній конференції оборонного товариства голова обкому ДТСААФ О. П. Максимов, чимало зроблено по військово-технічній підготовці. В технічних гуртках, на курсах набули спеціальності водія автомобіля понад 11 тисяч юнаків, 6150 стали мотоциклістами. За цей час лави спортсменів-розрядників поповнили понад 30 тисяч юнаків і дівчат, нормативні кандидати у майстри виконав 51 дтсаафівець. А всього за звітний період технічних спеціальностей набули 68 тисяч вихованців оборонного товариства.

Включившись у комсомольсько-молодїжну трирічку будівництва військово-технічних і спортивних споруд, активісти ДТСААФ обладнали 164 об'єкти (45 стрілецьких тирів). Крайче від інших тут визначились Ульяновська районна комсомольська організація, дтсаафівці Кіровоградського заводу «Червона зірка», нервний організації товариства колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району. Знам'янського технічного № 2, станції Помічна. І це ще один доказ того, що саме в низовій ланці товариства слід шукати ключ до успіху.

У Компаніївському, Голіванівському, Добровеличківському, Петрівському й Кіровоградському районах робота по підготовці спеціалістів пішла на спад. Представники цих районів не підтверджують нормативів, про які рапортували дтсаафівці. Через нестачу військово-технічних і спортивних баз майбутні воїни не мають можливості скласти заліки за нормативами комплексу ГПО. Змагання на місцях не проводиться, тому ніяк підготувати висококласних спортсменів для участі в обласних поєдинках.

А навчитися було де. Наприклад, у Новоукраїнському районі (голова райкому ДТСААФ І. К. Заніздра) інші є чотири показові первинні організації, які стали зразком для інших (у колгоспах «Дружба», імені Калініна, автотранспортному підприємстві 10041, середній школі № 6). Їх нагороджено «Почесним знаком» ЦК ДТСААФ СРСР. Ці колективи стали ініціаторами соціалістичного змагання на честь 50-річчя оборонного товариства. І результати дтсаафівців району відчутні: в 43 організаціях працюють технічні гуртки, спортивні секції. В їхньому розпорядженні тепер 7 типових стрілецьких тирів, автодром, 37 мотоциклів, 5 моторних човнів, 50 радіоприймачів, удо-сталь навчальної зброї. За два роки новоукраїнці підготували 1600 трактористів, шоферів, мотоциклістів, радистів, 1406 дтсаафівців стали спортсменами-розрядниками. Масовість залежала й від умілої постановки роботи по пропаганді військово-технічних видів спорту.

Заслугує поширення й досвід активістів оборонного товариства радгоспу імені Гагаріна Олександрійського району. Тільки цього року тут проведено шість змагань з військово-прикладних видів спорту. На районному турнірі з триборства ГПО (кульова стрільба, лижний крос, метання гранати) гагаринці вибороли приз Героя Радянського Союзу М. Д. Захарченка. Спорт у господарстві став масовим. І молоді робітники радгоспу в армії стають відмінниками бойової

На фото: делегати конференції інструктор Петрівського райкому ДТСААФ З. І. КОШНИК, начальник Ульяновської автошколи П. Г. ГРИГОРЕНКО, голова Ульяновського райкому ДТСААФ Л. Р. КИСЛЯК.

Фото В. КОВПАКА.

ГАРТ ВОІНА, ВІРНІСТЬ ПАТРІЮТА

З ОБЛАСНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ДТСААФ

На технічній виставці, яка працювала під час проведення конференції.

і політичної підготовки, класними спеціалістами, спортсменами-розрядниками.

ПРИЄМНО було слухати виступ на конференції офіцера О. М. Петровського, який розповів про кращих воїнів свого гарнізону — вихованців Бобринця, Кіровоград, Новоукраїнки: В. Лазаренка, В. Татарова, В. Кареліна та інших їхніх ровесників. Ці комсомольці ще до призову в армію освоїли спеціальність водіїв, радистів, склали заліки з кульової стрільби. Знання, які вони здобули в клубах ДТСААФ і на пунктах початкової військової підготовки, допомогли їм стати відмінними воїнами.

Делегати конференції у своїх виступах ще і ще раз підкреслили: треба й надалі зміцнювати первинні організації ДТСААФ. Саме тут повинні бути міцний фундамент для зростаючої фізичної і ідейної рівня майбутнього воїна. А тому всі форми і методи виховної роботи з молоддю активісти оборонного товариства мають виробляти, орієнтуючись на високу ефективність і якість. А остаточну оцінку буде поставлено вам, на зоряному кордоні, де спадкоємці слави своїх батьків складуть екзамени на мужність і вірність рідній Вітчизні. Тож і рапорт, який складають дтсаафівці напередодні 50-річчя оборонного товариства країни, слід готувати з високою відповідальністю за справу.

XI обласна конференція ДТСААФ обрала новий склад обкому оборонного товариства.

На конференції обрано делегатів на VIII Всесоюзній і IV республіканській з'їзди ДТСААФ.

На організаційному пленумі обкому ДТСААФ головою обкому обрано О. П. Максимова, його заступниками — Д. І. Зафта і Є. О. Нечаєва.

ЗА ЗРАЗКОВЕ МІСТО

Відбувся пленум Кіровоградського міськкому комсомолу

З доповіддю «Про підвищення ролі комсомольських організацій у боротьбі за перетворення Кіровограда в місто високопродуктивної праці, високої культури і 10001, Т. Бородіна — товариствознавець, секретар комітету комсомолу ЦУМУ «Кіровоград», О. Мірошникова — секретар комітету комсомолу середньої школи № 34, Л. Артеменко — бригадир комсо-

мольсько-молодїжної бригади різальників металу заводу «Червона зірка», О. Морозов — перший секретар Кіровоградського райкому ЛКСМУ м. Кіровограда, Б. Моторний — архітектор інституту «Укрмісьбудпроект», голова ради молодих спеціалістів, М. Колесник — слюсар-наладчик заводу друкарських машинок, Н. Малихіна — член комітету комсомолу, студентка інституту сільськогосподарського машинобудування. У розглянутому питанні пленум ухвалив відповідну постанову.

НАЙБІЛЬША кімната колішньої куркульської хати не вмещала вже всіх, хто прийшов на ті збори. За столом — члени правління, сільські активісти. Присутні з цікавістю поглядали на незнайомого руся-

Потім було ще кілька візитів червонозорівців — до першої поспівної відремонтували весь наявний інвентар. І раптом в особистому житті молодого голови артілі сталося лихо. Вмерла дружина, залишивши трьох малих дітей. Друзі радили задля дітей повернутися знову на завод, у місто. І відпустили б Івана Дем'яненка з артілі — причина була поважна. Та молодий комуніст піднявся вище особистих інтересів. Як не було важко, залишився в колективному господарстві.

брати для того, щоб своїми мозолистими руками виростити по десять центнерів зерна на гектарі... По десять центнерів! Так, у тридцять років це був високий рубіж, рекордний. І члени артілі «Наслідувач комуні» поділяли його з честю. Газета «Соціалістичний наступ» 1933 року в статті під заголовком «Це не межа!» писала: «Хороший колгосп «Наслідувач комуні». Минулого року взяв 11 центнерів з гектара. По 6 кілограмів 200 грамів на трудові одержали колгоспники. Це не межа! Це мало! Б'ються колгоспники за 14—15 центнерів на гектарі, за 15 кілограмів хліба на трудовця... Спираючись на актив,

ДВАДЦЯТИ П'ЯТИ ТИСЯЧНИК

вого чоловіка, що теж сидів за столом, і в їхніх поглядах стояло запитання: «Хто ти? З чим прийшов до нас?» Слово взяв уповноважений з районного центру: — Товариші! — почав просто і по-діловому. — Робітники заводу «Червона зірка» прислали нам для зміцнення артілі свого товариша — робітника, комуніста Івана Михайловича Дем'яненка...

Тут була тепер його основна справа в житті. Справа, довірена партією. Зрадити її він не міг. І все ж не встиг молодий організатор підняти господарство артілі імені Д. Бедного, як довелось невдовзі перейти в сусідню артілю «Наслідувач комуні». Не з власного бажання. Сталося ось що.

по-більшовицькому господарює голова артілі комуніст Дем'яненко. Шість років у Червоній Армії, фронти громадської війни, перекосні бої загартували його. Потім — завод. Свій виробничий досвід тов. Дем'яненко переніс у колгосп. Виробничі парадні зв'язок із стариками-колгоспниками, дружна робота з комсомолом і молоддю забезпечили перемогу: артілю першою в районі закінчила весняну сівбу».

Незнайомий підвівся з-за стола, поправив звичним рухом це по-юнацькому неслухняного чуба і, приязно посміхнувшись, сказав: — Будемо працювати, товариші!

Всякими способами куркульські елементи пробралися на керівні посади в артілі «Наслідувач комуні». Рік був неврочайний. Вороги народу різними махінаціями заплутали облік хліба. Розрахунок їхній був підлий та ще й прихований від стороннього ока — дезорганізувати, зірвати продаж хліба державі і посівну наступного року. Члени партосередку Високих Байраків викрили підступні дії саботажників. Тоді за рекомендацією партосередку І. М. Дем'яненка направили на зміцнення організаторських кадрів артілі «Наслідувач комуні».

Від землі, яку він полюбив, від людей-хліборобів, з якими порідився у праці, Іван Михайловича Дем'яненка відірвала на довгі чотири роки війна з фашистською Німеччиною. У важких боях, кілька разів поранений, він дішов до Берліна. Демобілізувався з армії в чині капітана запасу тільки 1947 року. І знову — Високі Байраки. Послужний список його відтоді свідчить, що з селом він не розставався: голова виконкому сільради у Високих Байраках, голова колгоспу імені Седова в цьому ж селі, з початком спеціалізації та укрупнення колгоспу перейшов на роботу в найвідсталішу ланку виробництва — став завідувачем відгодівельного свиномкомплексу. З цієї посади й пішов на персональну пенсію. З почуттям виконаного обов'язку. Партійне доручення, дане йому на зорі колективізації, з честю виконав.

Новому голові нещодавно зрештою артілі імені Д. Бедного Іванові Дем'яненку було тоді 27 років. Господарство двадцятип'ятитисячнинки дісталось не з багатих. На 600 гектарів землі було всього до двох десятків коней, п'ять пар волаів, чотири ініні свідки, обмаль плугів та борін. В артілі об'єднувалось 80 дворів. За роботу довелось взятися одразу — політ не дає часу навіть оглядітись. Наблизилася весна, і навіть той інвентар, що був, як кажуть, на ладан йкав, адже в артілі вступила в основному сільська біднота. Іван Михайлович (так Дем'яненка величали з перших днів головування і ровесники, і ті, хто в батьки годилися) якось поїхав у місто. День не бачили його ні в полі, ні в конторі, а другого дня зранку з гуртом чоловіків, одягнених у робочі шпешки, засукавши рукава, він весело орудував молотом у колгоспній кузні. Це Іван Михайлович побував на рідному заводі і привіз із собою у вихідний цілу бригаду ковалів, слюсарів.

Пішов він з артілі імені Д. Бедного, залишивши одне з міцних господарств. Таким воно стало завдяки організаторським здібностям Івана Михайловича, партійній принциповості його як комуніста. В передовій незабаром вивів він і «Наслідувача комуні». На перших зборах колгоспників він закликав: — Усі сили ми повинні зі-

М. НИКОЛЕНКО, краєзнавець, с. Високі Байраки Кіровоградського району.

РІК 1929-й

Дванадцятий рік Радянської влади ввійшов в історію нашої країни як рік суцільної колективізації. На XVI конференції ВКП(б), що відбулась у квітні, було прийнято перший п'ятирічний план розвитку народного господарства СРСР.

Відповідаючи на рішення листопадового (1929 р.) Пленуму ЦК ВКП(б), колектив заводу «Червона зірка» направили на постійну роботу в село 166 своїх кращих робітників. Понад дві третини 25-тисячників підприємства були комуністами і комсомольцями. Багато з них стали чудовими організаторами колективного руху на селі. Вся республіка дізналась про заводських посланців І. В. Ніжиника, М. І. Компаніця, І. М. Дем'яненка, Б. А. Будницького, комсомольця Івана Кришчиця та інших.

На початку 1929 року в селі Шенілово Голованівського району було два ТСОЗи. Вони об'єднували 56 бідняцьких господарств, що обробляли 308 гектарів землі. Щоб зірвати колективізацію, куркулі знищували худобу, переховували зерно, агітували селян не усуспільнювати майна, тероризували сільських активістів. Умільні організатори мас показали себе сільським комуністам, які 1929 року створили партосередок. Вони добре вели масово-політичну роботу, знешкодували підступні дії ворогів колективного ладу.

1929 року в колгосп Добровелічківського району почали масово вступати й середняцькі родини Районна Рада депутатів трудящих, комуністи і комітет незаможних селян створили в усіх десятих артілях наймитсько-бідняцькі групи для проведення суцільної колективізації та ліквідації куркульства як класу.

Організацію Доліньську МТС, трудівники якої багато зробили для колективізації сільського господарства. Систематично допомагали артілям і залізничникам. В майстернях депо вони виготовляли загальні частини до сільськогосподарських машин, ремонтували плуги, борони, сівалки. Робітники станції виходили на збирання врожаю, вели культурно-масову роботу серед сільського населення.

Незважаючи на відчайдушний опір куркулів, у Доліньській створюють колгосп «Повний колос», а на території селищної Ради — колгосп «Більшовик», «Боротьба», «Червоної маяк».

Проводячи широку політико-роз'яснювальну роботу серед бідняцько-середняцьких мас, комуністи і комсомольці чимало зробили для підготовки селянських господарств до суцільної колективізації. 1929 року у Високих Байраках Кіровоградського району виникло сім колгоспів: імені Дем'яна Бедного, імені Будонного, «Єдиність», «Червона зірка», «Шлях майбутнього», «Нове життя», «Наслідувач комуні». Трудящі маси села дали рішучу відсіч куркулям, що перешкоджали проведенню колективізації.

Комсомольська організація Новоархангельського району змугалася з комсомолом Ольгопільського району Тульчинського округу (нині Вінницької області). В листі, надісланому у квітні 1929 року Ольгопільцям, новоархангельці ділилися досвідом своєї роботи щодо залучення селян до колгоспів, участі в роботі громадських організацій.

Масовий вступ до колгоспів почався в Новоукраїнському районі. Лише протягом першого півріччя понад 50 процентів селянських господарств Новоукраїнки об'єдналися в чотири колгоспи, незважаючи на опір куркулів, які вели антирадянську агітацію серед селян, підпалювали хати, вбивали комуністів, гноїли хліб, знищували колгоспну худобу.

ОПЕРАЦІЯ «ПОШУК»

ВІДГУКНИСЯ, ВЛАДИКУ!

Я. І. Человський появився в с. Леніна за чотири роки перед 1911-м. Ми, учні, відразу полюбили цього скромного, вимогливого вчителя біології. І жаль було, закінчивши десятий клас, розставатися з добрим наставником. Перед нами були тисячі життєвих доріг... Та почалася війна.

Дибналась від вибухів земля, світ втрачав реальність. Але збоку, як годі, в школі, чули ми голос Носіна Івановича: «Дівчатка, хлопчики, не розгублюйтесь! Згадайте останні комсомольські збори!». І до наших сердець поверталася ясність. Ми знову обралися за лопатами, допомагаючи рятівникам, рити окопи. Фашистські літаки здавалися не такими вже й страшними. Поруч був наш наставник. І ніхто не задумувався, чому він тут, поділившись на самого себе вдома п'ятирічного сина Владіка (дружину війна застала в Первомайській, звідти вона евакуювалася в Омськ). Бо він звикав — Человський там, де потрібна підтримка, порода чи просто дружнє слово.

Людина міцного радянського ґарту, Человський ні на хвилину не втрачав віри в нашу перемогу. Коли в село вдерлися німці, почалися арешти, знущання, вчитель не давав нам зневіритися. Сіни між молоддю добре, розумне, вічне. Незважаючи на заборону чужинців, він залишає у себе приймач, слухав Москву. І несе слово правди між людьми. Не без його та А. А. Богатиренка участі повстають у селі радянські газети.

Не даєть до Німеччини! Ховайтеся від фашистів! Не слухайте їхніх обіцянок! — закликав Носін Іванович. А згодом з допомогою лікаря Нікола Давидовича Павлюка та фельдшера Василя Пилиповича Приходька і практично допомагав уникнути фашистської неволі. Ми лежали в лікарні здорові, але з перешкодами руками й ногами, симулюючи хворобу. Лікари ж щодня ризикували життям. Під загрозою смерті ці патріоти рятували молоді доволішні сім'ї від гітлерівського рабства.

Та сталося неоправдане. Хтось видав І. І. Человського. Перед арештом він устиг лише забігти до нас, прохав заховати сина.

Того ж дня арештували й Анатія Архиповича Богатиренка, батька трьох синів-комуністів, один з яких загинув 1920 року, двоє захищали Ленінград. При обшуку в сбах патріотів знайшли радіоприймачі, радянські газети. Обох підлітків стратили в Малій Висці.

Син Человського Владик живий. Остільки де він нині проживає, нам не відомо. Добре було б, якби він відгукувся.

Пам'ять про обох патріотів — Я. І. Человського та А. А. Богатиренка — живе в селі. Хочеться, щоб про героїв зпала наша молюда.

О. ЧОРНА, вчителька Копанської середньої школи Малависького району.

Нові заглибі рубежі в мирному наступі соціалізму, в боротьбі за дельшу розрядку

МИРНИЙ НАСТУП ТРИВАЄ

міжнародної напруженості на нараді Політичного консультативного комітету держав — учасниць Варшавського Договору, яка відбулась в Бухаресті. Прийнята учасниками наради декларація, як підкреслює болгарський тижневик «Поглед», є «масштабною, надихаючою програмою», здійснення якої наблизило б нас до того часу, коли війна і насильство будуть виключені з життя суспільства.

Бухарестська нарада ПКК — значна віха в тому мирному наступі, який країни соціалізму протягом уже ряду років ведуть проти бастионів «холодної війни». В результаті цього наступу люди «холодної війни» почали танути, почався процес розрядки, і у відносинах між державами з різним соціальним ладом поступово утверджуються принципи мирного співіснування.

Щоразу, коли керівники країн соціалістичної співдружності збираються на наради ПКК, вони виступають з конкретними конструктивними пропозиціями, спрямованими на поглиблення процесу міжнародної розрядки. Саме з ініціативи країн-учасниць Варшавського Договору за останні роки було укладено цілу серію договорів між ФРН і соціалістичними державами, в яких юридично закріплено принцип непорушності післявоєнних кордонів в Європі. Саме з їх ініціативи було проведено загальноєвропейську нараду, рішення якої сприятимуть етіленню в життя принципів мирного співіснування.

І цього разу в Бухаресті бу-

до висунуто конкретні пропозиції, націлені на те, щоб просунути ще далі вперед процес розрядки. Одна з них — звернення до всіх держав — учасниць Хельсінської наради із закликом взяти на себе зобов'язання не застосовувати першими ядерної зброї один проти одного.

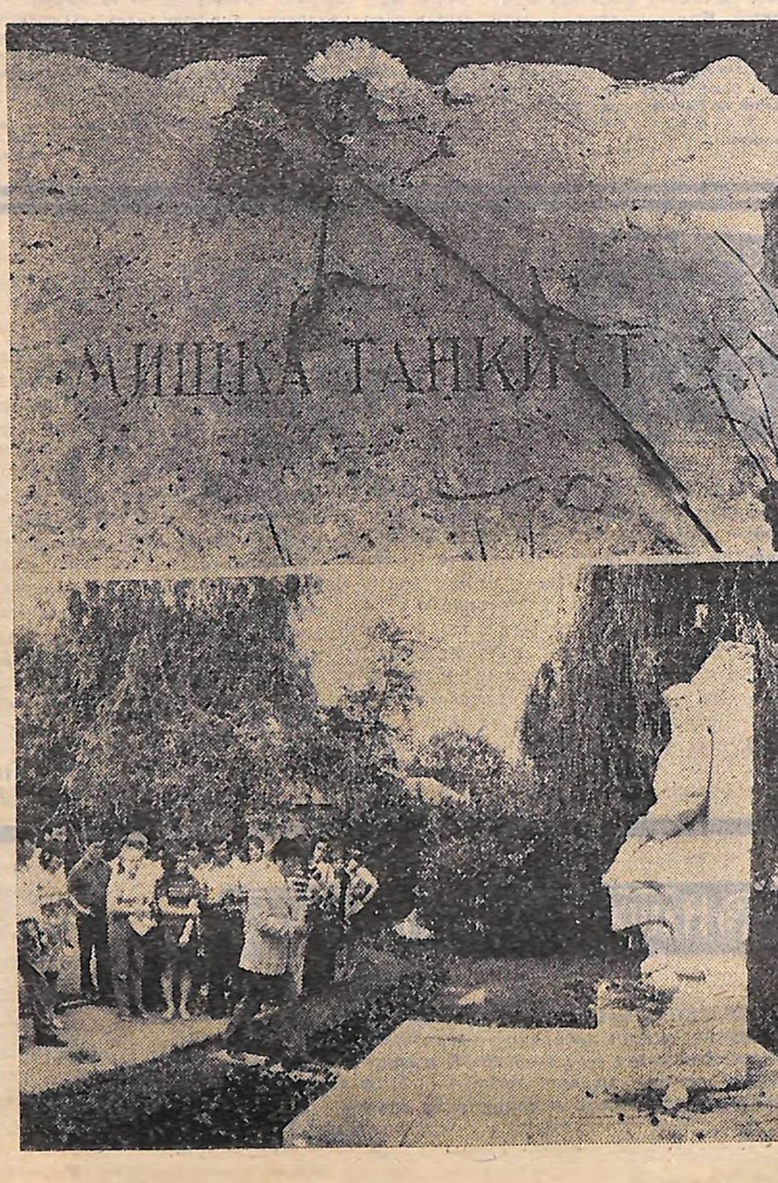
Не можна не згадати ще про одну нову ініціативу учасників Бухарестської наради ПКК — про їх заклики до інших держав не вдаватися до дій, які б могли призвести до розширення існуючих або створення нових замкнених угруповань і військово-політичних союзів. При цьому вони знову підтвердили готовність до розпуску організації Варшавського Договору одночасно з розпуском організації Північноатлантичного договору (НАТО) і як перший крок — до ліквідації їх військових організацій.

Але справа, зрозуміло, не повинна обмежуватись тільки воєнною і політичною розрядкою. Щоб мир був міцним, треба співробітничати. І учасники Бухарестської зустрічі закликали держави Заходу до розвитку довгострокового і великомасштабного співробітництва в різних галузях, у тому числі в галузі економіки, транспорту, охорони навколишнього середовища, науки, культури тощо.

У Бухаресті було прийняте і ще одне важливе рішення — заснувати (на додаток до існуючого Комітету міністрів оборони) Комітет міністрів закордонних справ і об'єднаний секретаріат ПКК Варшавського Договору. Цей захід цілком зрозумілий. Адже координація зусиль соціалістичних країн, як відзначала газета «Руде право», прийоможуть могутність кожної держави окремо і всієї співдружності в цілому, відповідаючи інтересам миру і прогресу.

Палко схвалюючи підсумки Бухарестської наради, активну зовнішньополітичну діяльність нешої партії, її Центрального Комітету, Політбюро ЦК КПРС на чолі з товаришем Л. І. Брежневим, радянські люди висловлюють тверду впевненість у тому, що прийняті Політичним консультативним комітетом рішення сприятимуть зміцненню миру, безпеки і співробітництва в Європі і в усьому світі. В. СЕРОВ. (ТАРС).

Вісім тисяч радянських воїнів сплять вічним сном в югославській землі. І хоч на деяких обелісках просто написано «Мишкі танкіст», «Невідомий солдат», «Іван», пам'ять про героїв, які загинули, навично зберігається в серцях югославського народу. Цей змішок зроблено біля пам'ятника радянським воїнам, які загинули за звільнення Белграда. Фото В. МАТВІЄВСЬКОГО. Фотохроніка ТАРС.

90 листопада під заголовком «Але ж є межа...» газета надрукувала лист молодої людини, яка просить допомоги її відмовитись від надмірного вживання алкоголю. Лист прокоментував психолог. Друге слово — лікареві, психіатрові-наркологові С. Д. ПРОКОПЕНКУ.

БОРОТИСЬ— НЕ ОBOB'ЯЗKОВО ДАЯТИСЬ

Автор листа просить допомоги, а тим часом сам він, судячи з листа, нічого не зробив, щоб вирішити свої життєві проблеми. Він пасивно чекає. І лише в одному являється — у вживанні спиртного.

Спиртні напої люدتно знає дуже давно. При широкій доступності спиртного, при свободі рішення пити чи не пити меншість людей (на жаль, це меншість значна) зловживає алкоголем і тому формує в собі особливий стан. Постійна потреба у спиртному викликає серйозне захворювання — хронічний алкоголізм. Спиртне діє передусім на нервову систему, тому хронічний алкоголізм змінює психіку людини.

Лікареві важко вирішити питання про здоров'я людини лише за одним її листом, до того ж зверненням до нього особисто. Але за тим листом — один, а те, що діється з ним, на жаль, може трапитись (або трапляється) і з іншими. І, звичайно, безперечно є висновок: автор листа повинен звернутися до психіатра-нарколога.

Алкоголізм — хвороба виліковна, існує досить засобів і методів для лікування. Та легких не буде, треба завжди пам'ятати, що лікар лікує не хворобу, а людину. Тому проти хвороби повинні стояти і лікар, і пацієнт.

На жаль, не такі вже й рідкісні випадки, коли спирт-

не вживають діти. П'яний компанії весело, вона тішиться тим, що дитина захмеліла. На мою думку, це — злочин, і важко переоцінити його шкоду. Адже отруюють, знаючи, що алкоголь особливо шкідливий для молодого організму, для молодих нервових клітин. Підростає людина — і за прикладом дорослих частіше вживає вино чи горілку. Хронічний алкоголізм формується як захворювання протягом 3—4 років зловживання спиртом. А у юнаків і жінок — значно швидше.

Зовсім не відразу дається визнає хвороба. Хворий не усвідомлює, що з ним сталося, ревниво відстоює свою самостійність, заявляє про повний самоконтроль під час вживок. Неначе і на роботі справляється зі своїми обов'язками, і зовні охайний... Хіба що, рідше діяльний, тепер став пасивним: втрапив попередні інтереси, громадську активність. Їх місце зайняли прагнення випити.

Ще раз читаю листа і згадую одного нашого пацієнта, особливо його першу зустріч з лікарем. Почалося з того, що прийшла його дружина, довго розповідала про своє горе, просила допомоги, часто повторювала: «Аліколу вбиває горілка», «зовсім іншим став», «перестав цікавитись сім'єю». Наступного дня вона прийшла разом з чоловіком. Він говорив про упереджене ставлення дружини, про те, що його сила волі міцна: якщо скаже собі, що кинє пити, то це назавжди. Але «назавжди» вистачило лише на один тиждень. Ні, наш пацієнт не появлявся на роботі в нетверезому стані, не був клієнтом медвипередника, не валився на вулиці (саме це часто наводять як доказ того, що ніякої необхідності в лікуванні немає). І все ж його переконали: треба лікуватись. Пішли дні роботи, спрямованої на те, щоб хвороба відступила, щоб людина одужала. Відтоді минуло два роки. Тепер нашо-

му пацієнтові 29 років, він закінчив заочно інститут, працює на одному з підприємств, очолює дільницю. Людина живе тверезою, в сім'ї — приємні, добрі стосунки. І він з посмішкою згадає нашу першу зустріч.

Партія та уряд приділяють виняткову увагу охороні здоров'я, нинішнього року створено спеціальні диспансери, працюють спеціалізовані стаціонарні наркологічні відділення. В нашому місті є диспансер наркологічне відділення обласної психіатричної лікарні, яке здійснює амбулаторне антиалкогольне лікування, лікування осіб, що вживають наркотики, лікує тих, хто хоче кинути пити. Боротьба з пияцтвом не повинна мати характеру кампанії. Це — планомірна робота, в якій беруть участь медичні, партійні й громадські організації, адміністративні органи. Адже алкоголізм — не особиста справа, всім зрозуміло, що байдужих не повинно бути, коли мова йде про моральну, матеріальну та фізичну шкоду, якої завдає пияцтво.

Повертаючись до листа, я хочу спитати: невже автор ніколи не чув, не читав, не бачив прикладів того, що спиртне шкідливе? Думається, що й колектив, у якому працює (чи працював) автор листа мав помітити, що з людиною діється недобре. Чому ж ніхто не звернув уваги? Людині 23 роки, вона пише до молодіжної газети. Слід гадати, що автор — комсомолець. Невже комсомольська організація не може допомогти подолати сумнів, доброзичливо направити його на консультацію до спеціаліста? Боротись — це не обов'язково лягти. Аджє буває, що юнаки вживають. Ну, потрапити хлонець до випередника, осудять його поведінку в колективі і залишать у спокої до наступного разу. А громадська організація має право направити порушника-п'яничу до лікаря. Консультація психіатра-нарколога дозволяє визначити стан людини, і в якійсь мірі запобігти новим таким діям, як цей, котрий доводитьсь коментувати.

С. ПРОКОПЕНКО,
завідуючий диспансерним наркологічним відділенням обласної психіатричної лікарні, психіатр-нарколог.
м. Кіровоград.

Запитаєте в учнів восьмого «Б» Знам'яської середньої школи № 3, який урок їм найбільше до вподоби. І більшість відповість: російська література. Так, уроки, які веде їх класний керівник, заслужена вчителька школи УРСР Інна Сергіївна Задерієнко, не залишають байдужими нікого. Школярі разом зі своєю наставницею мандрують країною знань, зустрічаються там з улюбленими літературними героями, відкривають для себе нові твори. Інна Сергіївна робить все для того, щоб уроки російської мови і літератури були справді цікавими і жаданими для її вихованців: використовує різноманітні технічні засоби, працює агітацио. Тільки відмінні оцінки з улюбленого предмета отримують Олена Случанська, Юрко Бондаренко, Сергій Тарнавський та багато інших школярів.
На фото: заслужена вчителька школи УРСР І. С. ЗАДЕРІЄНКО разом зі своїми вихованцями.

Фото І. СКРИННИКА.

ДІТИ НА ВУЛИЦІ

Школи є майже в кожному мікрорайоні міста Кіровограда. І в кожному вулицинимчать легкові й вантажні автомобілі, автобуси, мотоцикли, мопеди, велосипеди. Як навчити маленького пішохода переходити вулиці?

Учні 4—8 класів загальноосвітніх шкіл вивчають правила дорожнього руху і обов'язково складуть залік. Вчителі заняття проводять один раз на місяць у позачасний час. Так роблять у першій, четвертій, шостій, тринадцятій школах та школі-інтернаті № 2. Тут регулярно влаштовують бесіди, ранки, зустрічі з працівниками державтоінспекції, обладнали автокласи. Вчителі стежать, щоб після уроків учні молодших класів супроводили старші до автобусних зупинок і вулициних переходів.

Тим часом в інших школах не незадовільно вивчають правила вулициного руху. Тому багато учнів не дотримують їх. Не дивно, що у дорожньо-транспортній пригоді потрапляють саме учні цих навчальних закладів.

Очевидно, в третій, сьомій та інших середніх школах вивчення правил руху вживають справжню драматургію. Тут класів чи куточки безпеки руху не обладнали. На прак-

тичні заняття в автомістечко, створене в парку імені В. І. Леніна, учні 1—8 класів посідають ярдигоди. Така байдужість педагогічних колективів часом призводить до трагедій: хлопчини і дівчатка, не знаючи правил дорожнього руху, попадають під машини, мотоцикли, велосипеди.

Винні батьки, які купуючи своїм дітям мопеди, дозволяють їм без прав розважатися на вулицях. Учениці школи № 34 С. Лукіна, П. Коваленко та О. Давиденко гуляли по правій стороні проїжджої частини вулиці Богдана Хмельницького. Г. Раксевич у нетверезому стані вів свій мотоцикл і наїхав на дівчаток.

Усіх трьох доставили в лікарню. Переходячи вулицю Шевченка поза пішоходною доріжкою, учні першого класу школи № 5 Ю. Шарата і В. Колані поклали під трамвай.

Не перевелися в наш час шoferи-розійви. Водій автотранспортного підприємства 10661 В. Кириченко на новітній наїхав на неповнолітню Таню Буцайну, що бавлялась біля бордюра вулиці. Дитина дістала тілесні ушкодження. А

водій М. Волнов, розвертаючи шиб «Москвич», трампував ученицю четвертого класу школи № 8 Т. Міркулову. В тяжкому стані її доставили в лікарню.

Кожна школа нашого міста має своїй нефі. Було б непогано, якби комсомольські організації підприємств, будов, вишук і середніх спеціальних навчальних закладів, установ прийшли на допомогу загальноосвітнім школам і через своїх представників обладнали там автокласи, куточки млого автомобіліста-любителя, влаштували зустрічі з автоінспекторами, досвідченими шоферами. Такі заходи сприяли б успішному вивченню в школах правил дорожнього руху.

В. СОЛОВІОВ,
інспектор державтоінспекції міського відділу внутрішніх справ.
м. Кіровоград.

ШУКАЄМО ТАЛАНТІВ

В Ульяновці пройшли змагання з легкої атлетики між вихованцями дитячо-юнацьких спортивних шкіл кіровоградського спортклубу «Зірка», міста Первомайська Миколаївської області та місцевими спортсменами. Цього разу мріялися силами наймолодшої легкоатлетки — 1963 року народження і ті, хто тільки починає засвоювати ази легкої атлетики. В більшості видів програми відмінну підготовку демонстрували представники СК «Зірка». І наші юніори мали можливість перейняти їхній досвід. В особистому заліку кращим результатом мали ульяновська легкоатлетка Вікторія

Геррман, яка стрибнула у висоту на 1 метр 50 сантиметрів. А її ровесниця з Кіровограда Олена Ковальова була першою в стрибках у довжину — 4 метри 57 сантиметрів.

Надалі ми знову практикуватимемо проведення таких поєдинків. Запланували поїздку в Олександрію, а потім улаштуємо ще одні змагання у себе вдома. Триватимуть поєдинки в навчальних групах (шомісяця), раз на квартал проведимемо першість у відділеннях. Отже, протягом року наші вихованці зможуть показати своє вміння 6—8 разів, змагаючись із кращими спортсменами області і республіки. І це, безперечно, буде добрим стимулом для дальшого підвищення їхніх результатів.

Г. МИМРУК,
директор Ульяновської ДЮСШ.

У шксовому залі обласної ради товариства «Спартак» закінчилися командні змагання з шанок на кубок обласної ради профспілок.

Виграли всі матчі, кубок обласної ради профспілок здобули спартаківці. За команду «Спартак» виступали майстри спорту А. Куліш, Л. Махлювський, кандидат у майстри І. Романько, першорозрядники М. Король, І. Коптонюк, І. Шомінько, А. Євгенієв та Л. Нікуліна.

Десять наших борців класичного стилю, які тренуються у спортивній секції «Трудових резервів», стали призерами на турнірі імені Героя Радського Союзу І. М. Кожельба. Ці змагання відбулися на Суцянці, в Шостці Командою Кіровоградці вибороли друге місце.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета печатється на українському мязьку.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту—2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.

ЗАКОН ПРО ТЕБЕ

ПРАВО В ЖИТТІ

(БІБЛІОГРАФІЧНИЙ ОГЛЯД).

Двомісячник пропаганди правових знань серед молоді, що закінчився недавно, викликав інтерес читачів до літератури на правовій темі. Добрими порадами щодо вивчення радянського права стануть брошури та книги, що вийшли друком у 1975—1976 роках. Ось деякі з них:

ІМЕНЕМ ЗАКОНУ. М., «Молода гвардія», 1976.

Книга знайомить молодого читача з основними радянськими законами, розповідає про людей, які діють іменем закону і в ім'я закону. З юридичними кінцями виступають юристи, письменники, журналісти.

ЯКИМЕНКО О. РАДЯНСЬКЕ ПРАВОСУДДЯ. К., Політвидав, 1975.

У книзі висвітлюються питання, що стосуються становлення і розвитку радянського суду, його завдань, чинної судової системи. Значну увагу приділено розкриттю демократичних принципів соціалістичного правосуддя і діяльності судів по охороні прав громадян та боротьбі із злочинністю і порушеннями закону.

МОЛОДЬ, ПРАЦЯ І ЗАКОН. М., «Молода гвардія», 1975.

Книга адресована молодим людям, котрі готуються перейти вгорі самостійного життя.

ГЛАЗНІН В. В. ТРУДОВІ ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ РОБІТНИКІВ. (Для шкіл комуністичної праці). М., Профвидав, 1975.

Автор брошури розповідає про трудові права та обов'язки радянського робітника. Висвітлюється праця трудящих на одержання роботи за спеціальністю і кваліфікацією, на оплату праці, на відпочинок, здоров'я та безпечні умови праці, участь в управлінні виробництвом.

ДАНЬШИН І. М. ЗА ЗЛОЧИН — КАРА. Х., «Віща школа», 1975.

У книзі розкрито основні положення кримінального права, поняття кримінального права, злочину, покарання і т. ін. Характеризуються ознаки найбільш поширених видів злочинів. Книга знайомить читача з такими питаннями, як вік кримінальної відповідальності; що значить бути винним у скоєнні злочину; що таке необхідна оборона; краща необхідність відповідальності за співучасть у злочині тощо.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.